

Mariina cesta

Měl jsem v hlavě takový zmatek, že jsem se snídaně sotva dotkl. Žena už byla pryč a já slyšel, jak pracuje na zahradě. Není čas. Rychle si musím všechno zapsat! To se bude Teofil divit! Vzpomínáte si, jak mi ta žena řekla, že věta – připravte cestu Pánu – platí i pro mě? Netušíte, co to může znamenat? No řekněte, k čemu by to bylo připravovat pro někoho cestu, když jeho život už je dávno minulostí! Podivná věta. Zvláštní žena. Zvláštní dům. Půjdu se raději projít. Tak jsem vyšel ven a vydal se na sever přímo k velkému kopci. Jako by mě k němu něco táhlo... „Jdi Mariinou cestou! Tam najdeš, co hledáš!“ volala za mnou ta žena a já ji poslechl. Ne, že bych chtěl, ale vzpomněl jsem si na Miu a na to, že ona by nic důležitého nepřeslechla.

Cesta byla úzká. V chůzi mi bránily husté keře a všude kolem ležely suché větve a trní. Taková cesta si nezaslouží tak krásné jméno – Mariina cesta! Myslel jsem na Ježíšovu matku tak soustředěně, že jsem to zjistil až pozdě! Najednou jsem se nemohl pohnout ani dopředu, ani dozadu. Zachytil jsem se pláštěm o trny keře tak pevně, že když jsem se chtěl uvolnit a trhnul sebou, stal se pravý opak. Zamotal jsem se do trní podobně jako Tim a z rukou i nohou mi začala téct krev. Měl jsem je zabodnuté snad všude a bylo mi jasné, že se odtud jen tak nedostanu. Mám volat o pomoc? Stejně mě nikdo neuslyší. Mohu jen čekat, až mě ta mladá žena začne hledat, ale to může trvat i několik hodin. „Pomoc! Pomoc!“ křičel jsem. Nejprve tiše, ale pak stále hlasitěji a zoufaleji. Samozřejmě, že mě nikdo neslyšel. Bojoval jsem s trním, křičel jsem, ale marně. Nevzdával jsem to. Přece musí být nějaký způsob, jak se odtud vysvobodím! Co je to tam? Nebudete mi to věřit, ale přímo přede mnou uprostřed trnů kvetla červená růže. Ještě nikdy jsem tak krásnou květinu neviděl. Opatrně jsem k ní vztáhl ruku a jemně se dotkl jejích okvětních lístků. Najednou se mi zdálo, že trny ustupují a že se mohu opět hýbat. Pravá ruka, a teď levá. Obě nohy. Jsem volný!